



Arrest

nr. 30 835 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 april 2009 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, verklaart op 20 april 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

Hij dient op 21 april 2008 een asielaanvraag in.

Op 29 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing gaat verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 22 214 van 28 januari 2009 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 26 maart 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten dient gegeven te worden.

Op 1 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat de betrokkene op 21 april 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 mei 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 oktober 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 januari 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 1 april 2009 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene ingaat op zijn activiteiten voor de ‘Mujaheddin’ en hij foto’s hiervan naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze activiteiten reeds heeft kunnen voorleggen en heeft voorgelegd tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 januari 2009. Overwegende dat de betrokkene van zijn zus heeft vernomen dat overheidsagenten naar zijn huis gaan op zoek naar hem waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de zus van de betrokkene geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat deze verklaring van de betrokkene verband houdt met de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische instanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen.

Aangezien de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen werd op basis van de loutere motivering dat de verklaring van de zus van verzoeker dat overheidsagenten op zoek zijn naar hem, geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van verzoeker, dat deze verklaring van verzoeker verband houdt met de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht, dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging;

Aangezien het vanzelfsprekend onmogelijk is dat verzoeker een officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring zou voorleggen omdat indien deze opgevraagd worden, men zou weten waar verzoeker momenteel verblijft;

Aangezien er geen enkele reden is waarom men zou kunnen twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van de zus van verzoeker en er ook niet wordt gemotiveerd waarom men twijfelt aan haar oprechtheid;

Aangezien verzoeker wel degelijk nieuwe elementen voorlegt, met name het gegeven dat overheidsagenten bij zijn thuis zijn langs geweest op zoek naar hem;

Aangezien deze nieuwe gegevens het oorspronkelijk asielrelaas niet ondersteunen en men aldus niet kan verwijzen naar de oorspronkelijk afgewezen asielaanvraag toen deze gegevens nog niet gekend waren;

Dat aldus de eenvoudige motivering van de Minister dat zijn verhaal ongeloofwaardig zou zijn, niet volstaat;

Dat zulke redenering een duidelijke schending uitmaakt van de norm van de draagkrachtige motivering en de verplichting tot zorgvuldigheid en de vaste rechtspraak van de Raad van State zults sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen;

Zie:

-Raad van State nr. 56580 d.d. 4.12.1995

-T. Vreemdelingen 1996 pagina 35

-Raad van State nr. 58090 d.d. 9.2.1996

- T. Vreemdelingen 1996 pagina 69

-Raad van State nr. 60972 d.d. 12.7.1996

-R.I.V. 1996 aflevering 4 pagina 57

Zie eveneens naar analogie beslissingen die werden vernietigd waar de Raad van State oordeelde dat voorafgaandelijk aan het treffen van een beslissing, specialisten ter zake diende te worden gehoord:

-Raad van State nr. 19671 d.d. 31.5.1979

-Raad van State nr. 985 d.d. 18.12.1979

-Raad van State nr. 22238 d.d. 7.5.1985

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daardoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd is met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;

Dat dit middel gegrond is;”

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij dus blijkt kennis te hebben van deze motieven. Aangezien de formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, is verwerende partij van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De bestreden beslissing is bovendien genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn tweede asielaanvraag door de gemachtigde van de minister niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht werd beoogd. Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Hij handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels. Door verzoeker werden immers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) naar voren gebracht. De gemachtigde van de minister oordeelde hierover op een zorgvuldige en grondige wijze. Verzoekers vage beschouwingen doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker blijft daarenboven in gebreke aan te tonen dat de door verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag aangehaalde elementen wel voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemorie het middel zoals weergegeven in het verzoekschrift.

2.1.4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991).

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker 4 foto's voor van hemzelf tijdens een betoging in februari 2009 in België en het adres van een door hem gemaakte weblog.

In de bestreden beslissing worden deze foto's niet aanvaard als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet met als motief: *"Overwegende dat betrokkene ingaat op zijn activiteiten voor de 'Mujaheddin' en hij foto's hiervan naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze activiteiten reeds heeft kunnen voorleggen en heeft voorgelegd tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 januari 2009."*

Verzoeker betwist dit motief niet in zijn verzoekschrift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag eveneens verwees naar telefonisch contact met zijn familie die hem wist te zeggen dat zijn situatie in Iran nog niet veranderd is. Hij verwees eveneens naar zijn zus die hem telefonisch meedeelde dat overheidsagenten regelmatig bij hem thuis langskomen op zoek naar hem.

In de bestreden beslissing worden deze telefoongesprekken niet aanvaard als nieuwe elementen met het motief *"Overwegende dat de betrokkene van zijn zus heeft vernomen dat overheidsagenten naar zijn huis gaan op zoek naar hem waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de zus van de betrokkene geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat deze verklaring van de betrokkene verband houdt met de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische instanties niet weerlegt."*

Verzoeker voert in het middel aan dat het vaststaat dat hij wel degelijk nieuwe elementen voorlegt met name het gegeven dat overheidsagenten bij hem thuis zijn langs geweest op zoek naar hem. Hij stelt verder dat het voor hem onmogelijk is een officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring voor te leggen omdat indien hij deze zou opvragen men zou weten waar hij verblijft. Bovendien stelt verzoeker dat er geen enkele reden is waarom men zou kunnen twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van zijn zus en dat verwerende partij ook niet motiveert waarom men twijfelt aan haar oprechtheid. Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat deze nieuwe gegevens het oorspronkelijke asielrelaas net ondersteunen en verwerende partij dus niet kan verwijzen naar de oorspronkelijk afgewezen asielaanvraag toen deze gegevens nog niet gekend waren.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat de informatie die verzoeker van zijn zus ontving, namelijk dat overheidsagenten bij hem thuis langs zijn geweest op zoek naar hem, een loutere en gemakkelijke verklaring van verzoeker betreft en dat deze verklaring verband houdt met de reden die verzoeker zou gehad hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te oordelen dat de bewering van verzoeker dat hij van zijn zus heeft vernomen dat overheidsagenten bij zijn thuis langs zijn geweest op zoek naar hem, een loutere bewering betreft en dat bovendien deze verklaring verband houdt met de reden die verzoeker zou gehad hebben om zijn land van herkomst te verlaten en waaraan de asielinstanties geen geloof hebben gehecht. Het is daarom dat de gemachtigde van de minister dit element niet aanvaardt als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van zijn zus en dat er ook niet gemotiveerd wordt waarom men twijfelt aan haar oprechtheid, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan de oprechtheid van de verklaringen van de zus, maar dat de gemachtigde van de minister oordeelde dat het een loutere verklaring van verzoeker betreft dat zijn zus hem telefonisch zou gezegd hebben dat overheidsagenten bij hem thuis zijn langs geweest en op zoek zouden zijn naar hem. Het betreft bijgevolg een verklaring van verzoeker. Verwerende partij diende dus niet afzonderlijk te motiveren waarom zij twijfelt aan de oprechtheid van verzoekers zus.

Voorts merkt de Raad op dat waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en dit enkel in referentie, hij niet aantoont dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift eveneens dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daardoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht”. In de mate waarin verzoeker hiermee aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn tweede asielaanvraag, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Waar verzoeker in zijn eerste middel voorhoudt dat de bestreden beslissing werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering van verzoeker betreft die niet gestaafd wordt door enig bewijs en die niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker laat immers na aan te tonen of uiteen te zetten welke stukken zich niet in het administratief dossier bevinden die er volgens hem wel in moesten terug te vinden zijn om tot een correcte beslissing te kunnen komen.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft wijst de Raad erop dat dit beginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte documenten en argumenten van verzoeker in ogenschouw heeft genomen doch beslist heeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken die verantwoorden dat verzoekers tweede asielaanvraag in overweging zou worden genomen. Verzoeker maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangezien de verwerende partij stelt dat de verklaringen van de zus van verzoeker dat overheidsagenten naar hem op zoek zijn, niet geloofwaardig zijn en geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen;

Dat er echter, wanneer men rekening zou gehouden hebben met de realiteit van de situatie men tot een andere beslissing had moeten komen met name dat het onmogelijk is om een officiële verklaring voor te leggen en dat er geen reden is om te twijfelen aan de verklaring van verzoeker dat hij vernomen heeft van zijn zus dat men op zoek is naar hem;

Dat deze verklaring net een nieuw element is en men aldus niet zomaar kan verwijzen naar de eerste asielaanvraag van verzoeker;

Dat de minister van Migratie- en Asielbeleid dan ook een beslissing genomen heeft dewelke niet strookt met de werkelijke situatie en zij dan ook een schending gemaakt heeft van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat dit middel dan ook gegrond is;”

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat opdat verzoekers tweede asielaanvraag in overweging kan genomen worden hij dient te voldoen aan de in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde namelijk hij dient nieuwe gegevens aan te brengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdelingen ze had kunnen aanbrengen. Terecht stelde verwerende partij dat het door verzoeker aangehaalde element geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de

elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.2.3. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemorie het middel zoals weergegeven in het verzoekschrift.

2.2.4. Verzoeker voert de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan:

*“Derde middel: afwending van macht: miskenning van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie:
Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de Minister van Migratie- en Asielbeleid op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor haar macht afwendt;
Dat het manifest miskennen van het feit dat verzoeker nieuwe informatie heeft met name verklaringen van zijn zus dat overheidsagenten naar hem op zoek zijn, een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt;
Dat verzoeker dienvolgens het verdere verblijf in België niet mag worden ontzegd;
Dat dit derde middel dan eveneens gegrond is;”*

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn derde middel in de uiteenzetting ervan niet ingaat op de door hem in de aanhef van dat middel nochtans voorgehouden schendingen. Bij gebrek aan weergave in de toelichting van het middel kan de verwerende partij zich desbetreffende niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel volgens verwerende partij onontvankelijk is. Waar verzoeker zich beroept op machtsafwending laat verwerende partij gelden dat machtsafwending het zekere bewijs vereist dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel. In casu is er echter geen sprake van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling voor de bestreden beslissing. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemorie het middel zoals weergegeven in het verzoekschrift.

2.3.4. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zich schuldig zou gemaakt hebben aan machtsafwending, merkt de Raad op dat van machtsafwending slechts sprake kan zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. In casu zet verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van “het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde vreemdelingendefinitie” wordt opgemerkt dat verzoeker dit onderdeel van het middel niet met concrete gegevens uitwerkt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het derde middel is in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET